

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., Advokátska kancelária F., B. pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 49 Er/934/2008 z 22. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoE/106/2009 z 25. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 49 Er/934/2008 z 22. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoE/106/2009 z 25. septembra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v exekučnej veci sp. zn. 49 Er/934/2008 vydal 22. júna 2009 rozhodnutie, ktorým vyhovel námietkam povinného a exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom v prospech oprávneného (sťažovateľky) zastavil, pričom v odôvodnení označil exekúciu za neprípustnú. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 4 CoE/106/2009 z 25. septembra 2009 uvedené prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Exekučným titulom malo v tomto prípade byť vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer na vymoženie dlžnej pohľadávky zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení – poisťného v sume 244,57 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd *„rozhodoval vo veci na základe skutočnosti, v ktorej mu zákon nezveroval preskúmovaciu právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán“*, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej označených práv.

Sťažovateľka tvrdí, že všeobecné súdy konali tiež v rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy, *„keďže rozhodovali vo veci, v ktorej im toto oprávnenie právny poriadok nepriznával, resp. za taxatívne vymedzených zákonných podmienok zveroval túto rozhodovaciu právomoc inému orgánu“*, čím porušili *„dôležité zásady právneho štátu, a to zásadu zákonnej limitácie právomoci orgánov štátnej moci, ako aj zásadu právnej istoty sťažovateľa“*.

Podľa sťažovateľky v predmetnom exekučnom konaní okresný súd a krajský súd „ako exekučné súdy po vyše sedem rokov od nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti platobného výmeru *ex offo* zastavili exekúciu z dôvodu jeho údajnej nulity“, čím konali v priamom rozpore „s právnym poriadkom a nad rámec zákonom zverených kompetencií“.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že „Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobného výmeru v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil, ako aj na skutočnosť, že uvedená lehota je prekluzívna a jej márnym uplynutím toto právo Povinného zaniklo. OS TN ako prvostupňový exekučný súd a KS TN ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení *ex offo* a navyše po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmavať Rozhodnutia správneho orgánu – Platobného výmeru...“

V dobe vydania Platobného výmeru bolo na majetok zdravotnej poisťovne vedené konkurzné konanie. V zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze tak dňom vyhlásenia konkurzu prešlo na správcu konkurznej podstaty oprávnenie nakladať s majetkom konkurznej podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súviseli s nakladaním s majetkom konkurznej podstaty. Počas trvania konkurzu sa na činnosť a právny stav úpadcu prioritne aplikoval Zákon o konkurze, ako jednoznačne vyplýva aj z vyššie citovaného ust. § 66e ods. 2 Zákona o konkurze. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a priamej aplikácie ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze bol správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne oprávnený vydať Platobný výmer. Platobný výmer predstavuje exekučný titul v zmysle ust. § 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)...

Pohľadávka z titulu Platobného výmeru bola postúpená na sťažovateľa a keďže Povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť uloženú Platobným výmerom, Sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Trenčín exekučné konanie sp. zn. 61 Er/1295/2008, predmetom ktorého bolo vymożenie predpísaného dlžného poistného...“.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza:

«Samotné vyhlásenie nulity správneho rozhodnutia by však z pohľadu hmotnoprávných účinkov danej absolútnej neplatnosti správneho rozhodnutia nebolo postačujúce a bolo by potrebné vydanie zrušujúceho rozhodnutia, právoplatnosťou ktorého

by boli účinky Platobného výmeru zrušené ex tunc. Do vydania takéhoto rozhodnutia je však Platobný výmer považovaný za verejnú listinu a platí prezumpcia jeho správnosti...

Uznesením 1 a následne Uznesením 2 tak prvostupňový OS TN ako aj odvolací KS TN zasiahli do ústavného vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keďže majetok nepochybne predstavujú aj pohľadávky. V slovenskom právnom poriadku síce absentuje legálna definícia majetku ako podstatného súkromnoprávneho inštitútu, avšak zo slovenskej, ako aj európskej judikatúry jednoznačne vyplýva, že pojem majetok zahŕňa hmotný, nehmotný majetok, ako aj práva spojené s týmto majetkom, ktorými sú napr. vecné bremená, nájomné práva, ale aj pohľadávky...

Prioritne by sme si dovolili poukázať na skutočnosť, že samotný Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I. ÚS 415/08-19 zo dňa 10.12.2008 uvádza v súvislosti s údajnou neexistenciou oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydať platobné výmery ako exekučné tituly voči Povinnému skutočnosť, že „absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní...“».

Sťažovateľka považuje tiež uznesenia okresného súdu a krajského súdu za „arbitrárne a ako také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia...“.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálehom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoE/106/2009-66 zo dňa 25.09.2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 49 Er/934/2008-26 zo dňa 22.06.2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoE/106/2009-66 zo dňa 25.09.2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. Zn49 Er/934/2008-26 zo dňa 22.06.2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Trenčín sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 36 ods. 1

listiny, ako aj podľa práva čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 49 Er/934/2008 z 22. júna 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať iba v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa sťažovateľka využila zákonnú možnosť a obrátila sa svojím odvolaním na krajský súd, ktorý na základe jej opravného prostriedku vo veci konal a rozhodol. Právo odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania uznesenie okresného súdu, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

2. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 CoE/106/2009 z 25. septembra 2009.

Podstatou námietok sťažovateľky v tejto časti sťažnosti bolo tvrdenie o porušení označených práv uznesením krajského súdu z dôvodu, že krajský súd ako súd odvolací v rámci exekučného konania sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne bola zastavená, a to z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu, na čo podľa jej názoru však nemal právomoc, a to vzhľadom na povahu a charakter konania, v ktorom tak učinil, takže podľa jej názoru krajský súd (ale tiež aj okresný súd) konal aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil a toto rozhodnutie je arbitrárne.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa odseku 4 tohto článku ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že okresný súd vydal 15. mája 2008 poverenie na vykonanie exekúcie č. 5309*048854 pre súdneho exekútora. Predmetom exekučného konania bol vymáhaný nárok v sume 244,57 € s príslušenstvom a exekučným titulom v danej veci bol platobný výmer č. 470/2005 z 24. mája 2005 vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu.

V procesnom postavení oprávneného bola sťažovateľka, ktorá pohľadávku vymáhanú v rámci exekučného konania mala nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu ako postupcom a ňou ako postupníkom.

Okresný súd uznesením č. k. 49 Er/934/2008-26 z 22. júna 2009 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii a exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Podľa výpisu z obchodného registra už v súčasnosti zaniknutej poisťovne P. bolo rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 1.7.1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.7.1999, číslo 3215/1999-A, tomuto subjektu zrušené povolenie na zriadenie zdravotnej poisťovne v zmysle zák. č. 273/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov. Podľa § 34 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia o zrušení povolenia na zriadenie rezortnej poisťovne táto poisťovňa vstúpila do likvidácie...

Vzhľadom na uvedené zrušená poisťovňa a neskôr ani správca konkurznej podstaty nemali žiadne oprávnenie vyrubovať zdravotné poistné v správnom konaní a takýmto spôsobom vykonávať právomoc verejného orgánu, ktorá bola zo zákona zverená len poisťovniam s platným povolením na vykonávanie zdravotníckej starostlivosti. Na tom nemohol nič zmeniť ani nový právny stav, ktorý nastal po vyhlásení konkurzu...

Právomoc vyrubovať zdravotné poistenie nie je možné odvodzovať ani zo zák. č. 328/1991 Zb., ktorý ako predpis súkromného práva nemohol založiť úpadcovi a správcovi konkurznej podstaty právo vydávať individuálne správne akty, ktorými platobné výmery vyrubujúce poistné na zdravotné poistenie bezpochyby sú. Uvedenému záveru neodporuje ani skutočnosť, že v zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/1991 Zb. na správcu konkurznej podstaty prešlo oprávnenie nakladať s majetkom podstaty. Nakladanie s majetkom podstaty v kontexte zákona o konkurze a vyrovnaní nezahŕňa právo autoritatívnymi rozhodnutiami zakladať práva a povinnosti iným subjektom, ktoré právo patrí len orgánom verejnej moci.

Na základe uvedeného má súd za to, že sú tu dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Exekučný titul, na základe ktorého bola doposiaľ vykonávaná exekúcia, bol vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vydaný v rozpore so zákonom a osobou, ktorá na takéto konanie nebola oprávnená. Súd dospel k záveru, že predložený exekučný titul je ničotným aktom, ktorý nemá žiadnu právnu silu a exekúciu zastavil.“

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 CoE/106/2009-66 z 25. septembra 2009 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd okrem iného konštatoval:

„Vzhľadom na väčšie množstvo exekučných vecí oprávneného, už aj prejednaných Krajským súdom v Trenčíne, je odvolaciemu súdu známe, že z výpisu z obchodného registra už v súčasnosti zaniknutej poisťovne P. vyplýva, že tento subjekt sa dostal do likvidácie zo zákona (§ 34 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z.) a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.04.2001, č. k. 7 K/70/2001-30 bol podľa zák. č. 328/1991 Zb. vyhlásený na majetok poisťovne konkurz. Správca konkurznej podstaty v priebehu konkurzného konania vydal dňa 24.05.2002 platobný výmer. Dňa 07.07.2005 bola pohľadávka vyplývajúca z platobného výmeru postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok na oprávneného.

Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia (okrem ak sa exekúcia vykonáva na základe vykonateľnej notárskej zápisnice... Okrem iných, exekúciu je možné vykonať na základe vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste (§ 41 ods. 2 písm. f/ EP)...

Ako vyplynulo z vyššie uvedeného skutkového stavu, platobný výmer, ktorý mal byť v posudzovanej veci exekučným titulom, nebol vydaný zdravotnou poisťovňou, ale správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorým bol majetok zdravotnej poisťovne. Preto je rozhodujúce vyriešiť otázku, či platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty je exekučným titulom, pričom túto otázku je potrebné posudzovať v závislosti od postavenia správcu konkurznej podstaty.

Pod majetkom úpadcu vo všeobecnosti treba rozumieť aj pohľadávky úpadcu, ktoré existovali v čase vyhlásenia konkurzu na jeho majetok. Z toho vyplýva, že správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Z ustanovení uvedeného zákona však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy).

...Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takéto oprávnenie správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle ustanovení § 41 EP.

Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj po materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom na vydanie takéhoto rozhodnutia príslušným. Ak rozhodnutie vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené, treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie.

Odvolačí súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že správny bol postup súdu prvého stupňa, ktorý exekučné konanie zastavil z dôvodu, že daný platobný výmer je paaktom, preto exekúcia nemala byť ani nariadená. Odvolacie námietky oprávneného nepovažoval preto za opodstatnené, už aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 MCdo/20/2008 zo dňa 22.04.2009.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. “

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bolo podrobené napadnuté uznesenie krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou.

Ústavný súd teda považoval za významné vyriešiť zásadné námietky sťažovateľky, a teda či krajský súd v rámci exekučného konania, keď rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu. Inými slovami, či krajský súd v rámci svojho rozhodovania neprekročil svoju právomoc patriacu síce všeobecným súdom, ale danú im v rámci odlišného konania, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov pojednávajúce o správnom súdnictve.

V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje svoju pozornosť na § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), z ktorého vyplýva, že exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Možnosť zastaviť exekúciu súdom bez návrhu Exekučný poriadok (z hľadiska dôvodov, okolností a pod.) bližšie neupravuje. Je však nesporné, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania, a ak kedykoľvek v priebehu konania zistí, že podmienky núteného vymáhania pohľadávky nie sú splnené, rozhodne o zastavení exekúcie. Je tiež nepochybné, že jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nie je možné exekúciu vykonať. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že neexistuje relevantné rozhodnutie v zmysle § 41 Exekučného poriadku, ktoré by bolo spôsobilé byť exekučným titulom, správne rozhodol, ak sa stotožnil so závermi okresného súdu o neprípustnosti exekúcie a zastavení exekučného konania.

Sťažovateľka namietala aj arbitrárnosť a neudržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd dostatočne sťažovateľke ozrejmil okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že exekúciu nie je možné ďalej vykonať a že exekúcia sa na základe platobného výmeru č. 470/2005 z 24. mája 2005 vôbec nemala začať. Ústavný súd bez toho, aby považoval za potrebné podrobnejšie argumentovať, konštatuje, že závery oboch konajúcich súdov o tom, že správca konkurznej podstaty je nepríslušným orgánom na vydávanie platobných výmerov zdravotnej poisťovne v konkurze, a teda jeho „rozhodnutie“ majúce povahu nulitného aktu (paaktu), ktorý nemohol mať žiadne účinky ani nikoho zaväzovať, sú úplne správne a celkom logicky a rozumne reflektujú právnu úpravu obsiahnutú v relevantných právnych predpisoch. Za rovnako správny a v žiadnom prípade nie svojvoľný alebo arbitrárny treba považovať záver krajského súdu prezentovaný v odôvodnení jeho rozhodnutia, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu nemohol byť exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné vykonať exekúciu.

V nadväznosti na uvedené, a to pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, že v obdobných veciach iných účastníkov konania rozhodol ten-ktorý všeobecný súd spôsobom, s ktorým sa sťažovateľka stotožnila, a že naopak, v jej veci rozhodli súdy odlišne, ústavný súd konštatuje, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na argument sťažovateľky týkajúci sa odkazu na judikatúru ústavného súdu, konkrétne na uznesenie č. k. I. ÚS 415/08-19 z 10. decembra 2008, ktoré sťažovateľka v sťažnosti nesprávne pomenovala ako nález. V tejto súvislosti však ústavný súd poznamenáva, že v označenom prípade išlo o odlišnú právnu situáciu, keď námietky v sťažnosti predstrel účastník konania, ktorý v rámci exekučného konania zastával pozíciu povinného. Z toho potom vyplývali aj jeho odlišné možnosti brániť svoje práva, ktoré, ako ústavný súd konštatoval, mohol využiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré bolo exekučným titulom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho

charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 4 ústavy (a v rámci odôvodnenia sťažnosti tvrdený rozpor postupu súdov v napadnutých konaniach s čl. 2 ods. 2 ústavy) neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, a preto vzhľadom na prijaté závery o absencii príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv a slobôd sťažovateľky (hlavne z hľadiska dodržania zásad spravodlivého procesu) ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (obdobne III. ÚS 386/09).

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2010